

V. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA

városháztér 6. szám

alá küldendő.

Pest, Márczius 5.

1871.

10. szám.

GYŰJTŐKNEK

öt előfizető

utan

tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. szám

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely „Ludas Matyi“-nak
van szánva.

Álmétkodás.

Csakugyan csudálatra méltó
Ez a k ö z - ü g y e s bölcsesség!
Mint a legfáintosabb szurok
Oly könnyen s világosan ég!
Ki tudja, hogy mire ébred fel?
Vigyázni kell az embernek:
Hogy — miként a példák mutatják —
El ne fogják miniszternek!

Te Matyi! ugyan mit szólsz hozzá,
Ha egy reggel felébredve
Valamelyik tárczát nyujtaná
Feléd, Andrásy jó kedve? !*)
Osztán meg, — no! . . . hisz én se vagyok
Oly ignota capacitas
Mostanság könnyen megeshetik
Rajtunk ilyen calamitas! —

Hogy értünk-e hozzá? az öcsém
Nem tartozik a dologhoz,
Hiszen Mikó se sokat értett,
A mivé megtévék, ahhoz;
Osztán Szlávi se ép a bakja,
Mégis csak el üti — véti;
Hisz a mamelukk had mellette
A szót épen nem kiméli!

Lásd, Vilikét egy szép reggelen
Mivé tette szép szakállá?
Pedig egy pár évvel ezelőtt
Még alacsony ponton állá!
Holott a példa beszéd mondja:
Vörösember megdereslő
— Nem tudom Andrásy tudja-e —
Hogy: ritkán válik abból jó!

*) Hát a pénzügyminiszteri tárczának utánna nyulnék, de csak azért, hogy
vethetnék brugódba egy huszast e versedért. Matyi.

'S Paulert is, — hogy dicsérte a
Tömjén-füstös Magyar-állam?
Nem tom — nem lesz-e a magas polcz
Csak szentiván-éji álom!
Mert a kerék megnyit felfelé,
Alá is csak anyit fordul;
Ki ma Budán ivott áldomást,
Holnap Bécsbe megy, — s felfordul!

Ad vocem Bécs! . . . ott megy ám cifrán
Ott vannak ám csak híresék,
Soha hírüket se hallottuk
Habietinek! Jirecssek!!
Nalunk csak föltozták a köpenyt,
Mert kétlyuk támadott rajta,
Túl meg, az a redves közös-fa
Egész újágakat hajta!

Nem jön-e némely éhes egér
A köpenyt újra kirágni,
'S túl, — krízis ur mikor szándékszik
Az újágakat levágni?!

Nem tudjuk, — de a következmény
Látjuk — bizony — rögtön kihát,
Lám Pulszki ur hogy összeveszett
A pálinkamérés miatt!

Szóval öcsém Matyi! légy készen,
Mert bizony mondom: nem tudod
Sem a napját, sem az óráját,
A nagy izét mikor kapod. —
Nem tom, én is leszek-e erős
A kivánságot legyőzni?!

Abb' a vörös bársony fotélbe
Pompás volna nagybögözni**)!!!

Nagy Bögös. —

**) Köszönöm a figyelmeztetést édes brügösöm, de úgy vagyok én ezzel, mint Czucz Pál a krisztussal — nem élek vele. Ha akarod itt mindjárt elmondom az adomáját. Czucz Pál urasági béres volt 's más két bérescsaláddal lakott egy szobában, kik, — valamint az ő neje is pápisták voltak, ő pedig kálomista. — Vizkereszt napján az ő lakásukba is bement a plébános a C. M. B. betüket felírni az ajtóra, 's midőn már a többiek sorra csökolták a feszületet, Czucz Pál elő is oda tartja a pap, mire ő egész becsülettel így szólt: „köszönöm alássan édes tisztelendő uram, én nem élek vele.“

Matyi.

Nogradi Krónika!

irta ifjabb „Vin Kronikás“.

Mindig szígyelte én magat, hogy minden orszagra szóló indítvány, sak is Tallérosy Zebulon cselekszi üstökös hasabjain! most már én is Nograd megye számára elő allok következő indítvánnyal:

1-ször. Tapasztaltatvan, hogy megye bizottmánya nagy gyűlések, tele megvannak üresigél, én az proponalik: hagyasik meg „magyar hadcsapat“ miniszternek; hogy e'öte bizottmánya nagy gyűlésnek nehany nappal rendelje el, megyei tisztviselők közte elkeseredett haboruskodás, tisztviselők tartozanak eztet egész varmegyibe currentalnyi; veszekedis spektakulumra aztan begyüli magat egész bizottmány, akor főispán kiáltson el magat „Csitt!“ — revoltans tisztviselő pedig essik testinek azon részire, melyet én nem megnevezek! és történyik meg a közös ügyes béke!

2-ször. B. Gyarmaton, mint megye székhelyibe építessik „Szeretethaza“, minthogy pedig B. Gyarmaton korcsmakat nagyon szeretnek, proponalik, hogy város ipülete adassik ki szeretet korcsmanak; kisdedovoda pedig számüzessik falu vigire a cigany sorra.

3-ször. Most van városi tisztviselőkar nalunk, a melyik utcai lampakat összetanczoltatta, ezeket kergessenek pokolba! s valaszának olyanok, kik még az összetanczolt lampávaló olaj is salatarára főgnak megemészteni!

4-szer Gyüte most nalunk két irtelmes tanító, én proponalik őket elcsapni; — egyiket mert felesiges, abbeli batorsagaér, hogy merte felesiget venni, másik nőtelen, abbeli gyavasagaér, hogy nem merte felesiget venni (ad normam Tipray); végre

5-ször. Indítványozok országgyűlésnek; miután képviselő haz padjaiba is befizskelte már magat affile petulans gyerköcze, ki még régi honvéd dicsősigről is sak fitymalva fecsegi — elnök mondjon meg haznagynak, hogy haz ambituson tartson mindig kisen sós vízben aztatott virgacsot, s ha szükség hozza magaval, alkalmazza azt mindannyiszor az illető leginykének ugynevezett mentelmi részére.

Ajanlok magamat

Vin Kronikas.

Szabadkai életképek.

V kép.

A február havi közgyűlés.

Polgármester. Tekintetes képetlen közgyűlés! (átalános mozgás). Ne méltóztassanak mozogni, mert úgyis gyengélabbon állunk, s attól tartok, hogy pünkösdi királyságunkat szintén oly siralmas összerogyás érhetné, mint legközelebb a halomradólt leányiskolát, melynek — sajnos! — én vagyok a felügyelő patronusa, az iskolaszék elnöke s ugyanazon Lénárd Máté polgármester, a kiról a P. Napló újdondásza oly magaslatolag szól, hogy magam is belepirultam szokásom ellenére.

Ennyit ohajtva közbevetőleg megjegyezni: instálom mindenek előtt megállapíttatni a gyűlés czimét. — Multkor nem tetszett a „pisze” czím; sőt barátocskáink egynémelyike orrára is vette mint Ludas Matyiban nagy Pulszki a kis Pulszkit; most meg nem méltóztatnak elfogadni a „képetlen” czimet; sőt úgy látom, hogy ezt többen képükre veszik. — Én azonban úgy vagyok meggyőződve, hogy a képetlenség reánk legjobban illik: mert mióta mandátumunk lejárt: azóta itt a teremben sem viselhetjük másnak, mint csakis önmagunknak vas tagbőrű képét; azért maradjunk tovább is a képetlenségnél. (helyes, elfogadjuk).

Mielőtt a napi rendre áttérnék, fölkérem tehát képetlenségeket egy indemnyire, mely abból áll, hogy miután egyik collégánk a mult héten megházasodott, azon alkalomból — jóváhagyás reményében — kisajátítottam a város fogatát „praticzásra” (vagyis részegemberek ide s tova huzrolására) s ezt ezért tettem, nehogy ifju hivatalnoktársunk keblében az irigység furiaja lészkölje be magát; mert én magam is — közönséges hajlamomnál fogva — többször voltam „képes” a város potya-fogatát „legtündém” számára igénybe venni. — Szükségtelennek tartom bővebb magyarázatát annak, hogy „egyik kézmossa a másikat.”

(Folytatása következik)

Egy szemtanu, a titkoslyukon.

Eredeti levelek.

Édes Matyi barátom!

Tudok, hogy meg esudalod magadat mit neked írom. Keckskeméton a papista pap választás is meg történte magát. Nagy volt a harcrolas izs orgyitozas. A baloldal Bogyo Palyot kangyidalta, a jobboldallók pedig Kiss Jozsko tanyart, izs mig több trity trotgy kaplanyokat. Kiss Jozsko zapja disznyokat is megküldte Szegedrul, az 4 mazsas szvinyat Kiss Jozsko kortyes ügyvidicske, a esjérni disznot pedig Kocsis Jozsko doktorka kaptag meg, is vigre Kovacs Laszlo hat darab nagyom kövir praszát. Izs mig is a baloldal, ki nem kapta semi malacz semi di znyosag, gyözte meg a választason magát, is let zövék Bogyo Palyo nagy katyai farrer.

Most Horvath Gyöme meg resteli magát, hogy zövé partya nem tuta gyözni. No de migis vigasztalhatya magát ő nagy zurasag, mer mas nap zövé partya gyözte meg a fijanczot az piaczon, miér elvete tölök dohany. Lam! lam! mil sunya dolog cselekszi maganak joboldal, pufolja, izs sorba taposa maga zemberét, ki zövé képviselőjanak parancsolatyat telyesitni zakarja.

De fijancz is megnadragolta joboldalt, is ekor baloldal megkaczagta magát, is kiabalta: jó vagyok! jó vagyok! baresag mindennap huszomötöt szurkalgatnya meg közületek a fijancz, mir nem választotatok magatoknak baloldali képviselőt. Izsmos megizs fogata jobodal, hogy többé nem választya maganak Horvath Gyömét képviselőnak, izs ók dohany migizs fognak arulnyi, ha mingyarnyakat megtekeri is maganak az a Kergyepoli dohany minisztranzs.

Trenko.

Felhívás

 a jámbor, istenfélő, és csalhatatlanságban hívő keresztjén hívekhez.

(A „Magyar Állam” stylusa szerint.)

Miután a mi lelki üdvösségünk csalhatatlan kütforrásából, a szent örökvárosból Rómából, azon minden igaz keresztjén lelket megszomorító és mélységes bubánatba temető lírt vettük, hogy a mi végkép lealázott fejünknek, szentséges és csalhatatlan atyáknak IX. Pius Pápa ő szentségének legnagyobb és utolsó támaszai a jezsuiták is hátat akarnak fordítani, s ezáltal szentséges atyánk végkép megleend fosztva minden szellemi támogatástel; ezenkívül az eltávozó jezsuita kegyes atyák sem tudhatják árvafejüket hova hajtani: ezennel a leghathatósabb szivből eredt kérelemmel hívunk fel benneteket ájtatos hívek! a helyett, hogy holmi Franciaország feldarabolása elleni peticiókat firkálóatok alá, siessetek körénk gyülekezni s a pesti kathol. kaszinóba kitett ivekre tömegesen aláírni, hogy a bujdosó jezsuita kegyes atyák ide hozzánk — a Kalocsán, N. Szombatban s Pozsonyban már szépen virágzó s idvezülendő kormányunk áldott kegyelméből gyümölcsöző jezsuita klastromok mellé béplántaltassanak.

Ezen felhívásunkat kedvelt lapunkban a Ludas Matyiban közrebocsátván, a hazai lapok t. szerkesztőségeit teljes bucsu ígérete mellett felkérjük, hogy minél szélesebben terjeszteni sziveskedjenek.

Kelt az egyedül idvezítő pesti cath. casinóban tartott teljes ülésünkből.

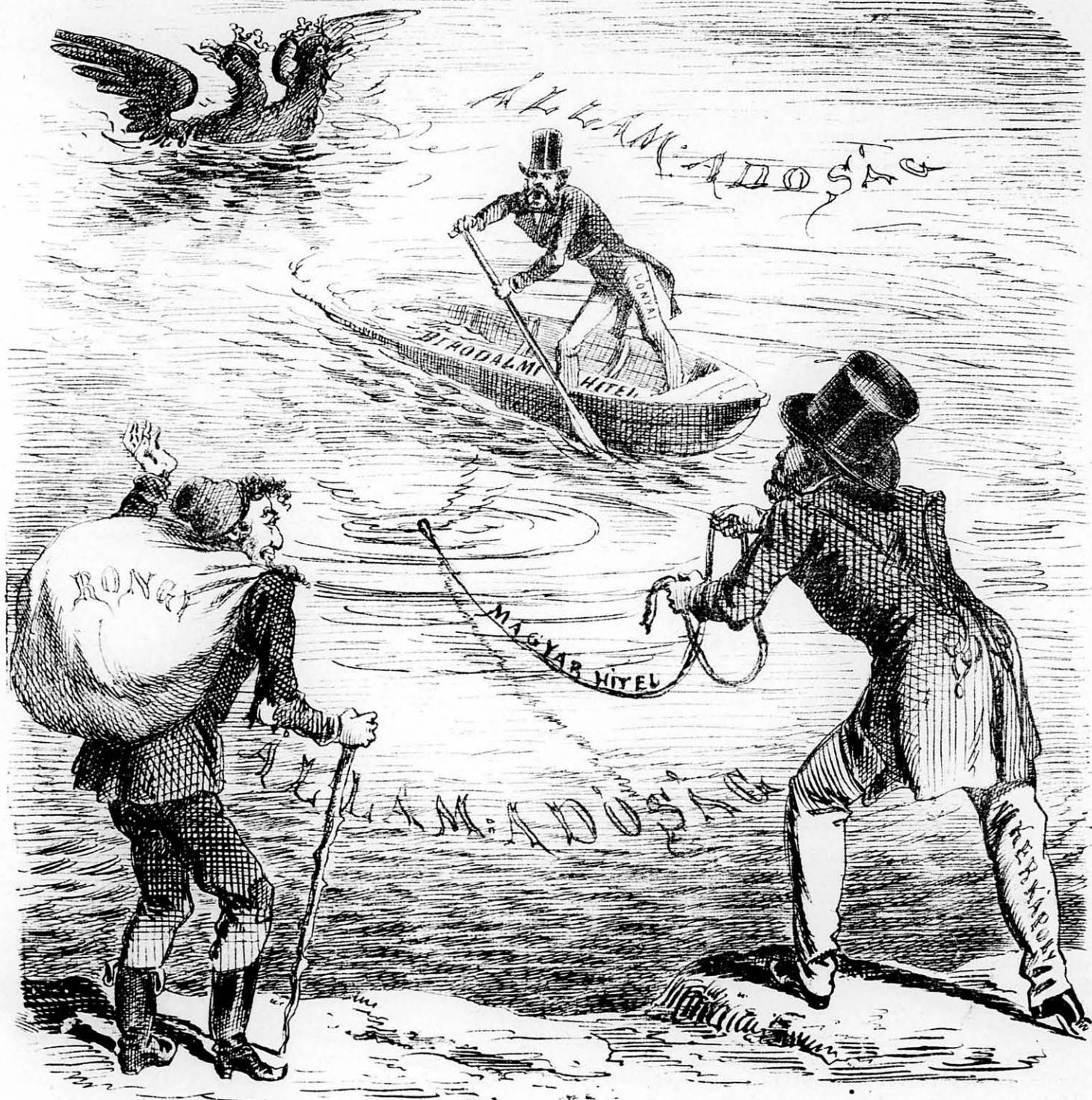
Páter Tritytrotty mp.
Páter Makutyi mp.

Politikai szabóműhely.

Mihály gazda: Ez a szabó is úgy tesz, mint boldogult Tökés uram Pápán, mikor mondá: „te bolond Tökés, vigyázz, magadnak lajbli, fiadnak sipka, feleségednek egy pár czipő kikerüljön, mert különben öt házad jövedelméből nem élsz meg.“

Árvizi kép.

Lónyai: Beljebb Kari! beljebb dobd azt a kötelet, nézd mindjárt elmerül nem csak a madarunk, hanem a ladikom is.

Kerkápoli: Nem lehet, hisz látod hogy nem ér el odáig.

Lónyai: Iczig szomszéd! sodorjon kend öszve abból a rongyból egy pár ölet, osztán kössék hozzá.

Iczig: Nem lehet khérem olásson, az én purthékámat már lefoglalta az österreichische Nationalbank osztrák banknuthának.

Őszinte elismerés.

Hogy Deák ur „nagy hazafi,
Bár nekem nem emberem,
De érdemét, — mely illeti,
Szívesen elismerem.

Nagy hazafi, ha testsúlyát
Veszitek, úgy a Bázsán
Bikája se nyomhat többet
Ő nálánál a mázsán.

„Ily nagyság“ az, melynek ő már
Tetőpontjaig ére,
Tulságig megnővén nála
A „fej“ és „has“ kövére.

Nagy hazafi ő akkor is:
Ha „bécsi öllel“ mérik,
Osztrák-magyar magasságát
Hivei fel se érik.

Nagy hazafi, — de a nemzet
Ő általa lőn „törpe,“ —
Vezérlete alatt zuhant
„Hatvanhetes gödörbe“.

Nagy hazafi, de a hazát
„Igen kicsinyé“ tette,
Midőn annak alapjából
„Negyvenyoloztat“ kivette.

Törpe nemzet, — kicsiny haza,
És benne nagyhazafi!
„Nevetséges ellentét“ ez,
Mind balga, ki elhiszi.

Papírrágó.

A két kuruc Bóné.

Nagy hazánkfia Rákoci idejében, a honvédelmi hadsereg között több *Bóné* szerepelt, kiket a történet, vitéz és kemény természetükért, *kuruc Bónéknak* nevezett.

Azolta azonban sokan meglágyultak közülök.

Hanem azok a *Bónék*, a kikről beszélni fogunk, még most is bírják őseik dicséretes jellemét, s nagyon alkalmazható rájuk az, a mit a költő *Kont* és társairól mondott: „Mind hősök ők, mind férfiak. . .!“

* * *

Történt nem rég, hogy *Gárdonyfalvában* a többek közül, egy totyinkos német katona be volt quártélyozva *Bóné* atyáncfiához, ki kétségtől mindig mérges szemmel nézett erre a hivatlan vendégre.

De hogy is ne?

Sok viszontagságos napjai voltak neki életében ezzel az utálatos fajjal, — s most még is annak a veszett közös-ügyes alkotmányának értelme szerint, kedve és hajlandósága ellenére, etetni, itatni és szolgálni kell neki ezt a népet, mint ha ez vele valami közel rokonságban volna.

Pedig oly távol állanak egymástól, mint a déli pólus, az éjszaki pólustól.

Hanem azért ott van a háznál útjában a gazdának, mint egy zátoány, s gyomrában mint egy nehéz kődarab. Kell, nem kell, — az alkotmány oda ragasztotta a nemzet gallérjához.

Pedig a mi kuruc atyáncfiának szeméből, — dacára az alkotmány igényeinek, — gyakran ki lehet azt olvasni, hogy az ilyen kelletlen vendéget inkább szeretné házából kirugni, mint asztalához ültetni.

Hanem mind e mellett is csak nyögni kellett ezt a veszedelmet.

Történt e közben egyszer, hogy elvész a háznál egy könyveeske, a mi pedig a mi kuruc atyáncfiának is kedves olvasmánya volt.

Minden gyanu, mely e tárgyban a háznál felmerült, a német katonát terhelte.

Végre sok duzzogás és nyomozás után ki is derült, hogy a kérdéses könyv csakugyan a német vitéz kezei között síklott el.

A kapitány ezután rá is mérte a strófot.

A labancznak természetesen rosszul esett ez a tréfa, s kezdett visszatorlászról gondolkodni.

Az alkalom nem is késett soká.

Történt, hogy ennek a mi kuruc Bóné atyáncfiának egyik kuruc fia, elballagott a helyi esárdába, eltöltendő ott a téli éjszakákból néhány unalmas órát.

Azonban éppen ekkor ott volt néhány labanc katona is, többek közül az a mérges vitéz is, a kit az elesent könyvért megstrofoltak.

Legott konspiráltak az ifju kuruc Bóné ellen.

Ez azonban figyelmessé lett az ellene kivetett halóra s miután gondolta, hogy ennyi fegyveres labanccal nem állhat szembe, — iparkodott kikerülni az összeütközést, s kiballagott a esárdából.

Hanem a labancok utánna rontottak.

Az ifju kuruc észrevette ezt, — s a mint már szabadalni akarták a németek, — hirtelen ő is egy celökét kap a kezébe s úgy végig találta azt nyújtani az egyik vitézről sógornak a derekán, hogy az menten elterült a földön, mint egy tekenyös béka.

Jött azonban a másik vitéz is, — ez is neki akart rontani a mi ifju atyáncfiának, — hanem míg az az esetlen német arról gondolkodott, hogy melyik oldalát kezdje ki ennek a kuruc magyarnak, addig ez úgy ütött a nyakcsigája közé, hogy az legott összerogyott.

És így járt a harmadik, így járt a negyedik is, — szóval a ki csak megakartta őt közelíteni, annak mind-egyiknek ropogott a esontja, a magyar ember igasságszolgáltatásától.

Erre aztán természetes, nagy zaj támadt.

A kik az ifju kurucnak kemény karja elől megszabadulhattak, mindenféle tüzet és vizet kiabáltak, míg végre sikerült is nekik személyes biztonságukra a fáluban lévő szétszórt katonaságot összeesdíteni, s a esárda udvarába vezetni.

Hanem azért az ifju *Bóné* nem retirált.

Valami ötven darab labanc katona körül vette őt, s hiába suhogtatták orr körül fegyvereiket, azért nem adta meg magát.

E közben azonban a zajt észre veszi az öreg kuruc *Bóné* is, ki a maga idején igen véres száju, s rettegett palatinus huszár volt. Legott levette régi kardját a szegről, — felkötötte azt amugy huszárosan, s dupla marsban indult a viad helyére.

Látja, hogy fia a sok totykonos némettől körül van fogva, s hogy ezek fel akarják azt szabadalni.

Ezzel oda ugrott az öreg a centrumba.

Kihúzta azt a rég pihent kardot hüvelyéből, — kalapját levágta szemére, fogait összcscsikorgatta, s aztán elkezdte aprítani a németeket jobbra balra, — elől hátul, úgy hogy néhány perc múlva annak az izonyu kardnak suhogása alatt, mint a pozdorja, csak úgy röpültek a németek orraik, füleik, s más ezekhez hasonló alkotrészek a levegőbe. . .

Mint az isten ostora úgy aprította most egy maga ez az öreg ember, azt a lafanczos népet.

Midőn aztán kihütötte rajtuk mérget, s áldozatai ott heverték lábai előtt, — bajuszát néhányszor megsimogatva, nagy megnyugvással mondá :

— Igy kössetek ki gyávák a magyarral.

És ezt az öreg embert bámulta mindenki e rettentő munkája után.

Egyébként megbámulta ezt még Miklós, az orosz cár is, ki midőn egyszer látogást téve Ferdinánd császárnál, kérte őt, mutatna be neki egy magyar huszárt, hogy mint tudja forgatni a kardot?

A császár készséggel tette ezt, s a választás éppen az ekkor még szolgálatban lévő Bóné atyánkfiaira esett.

Kiállott tehát ez a front elé, — s midőn a kivont kardot elkezdé forgatni a cár orra előtt. — Miklós cár mindent látott a vitéz katona kezében, csak kardot nem, mert az oly gyorsan suhogott, mint a tüzes istennyila, mikor a levegőt hasogatja széjjel. . .

Azolta azonban sok víz lefolyt a Dunán. A fiatal emberből öreg ember lett : az izmos erős karok megnehezültek : — a vidám, zajongó kedélyt sok bú váltotta fel. — Sokszor eldalolta aztán emiatt az öreg :

„Csak arra kérem én a jó istent magát,
Hogy adja kezembe tokos német nyakát. . .“
Most az egyszer kezibe is adta.

Ki is fujta rajtuk mérget tisztességessen, — s most már e nagy munkája után elmondhatja az öreg Si-meonnal :

„Uram, bocsásd el szolgálodat békevel!“

Jeles hazafiak életirata

V

Hackl — Fejsze Márton

aligazgató egyik ministeriumban.

Az 1848/9-ki hadjaratban ő is részt vett. Ott volt az izsaszegi, kápolnai, szolnoki csatákban, sőt Budavár bevételénél is ; s a mennyire persze árva feje képes volt, meg lehetős szolgálatokat tett mindenütt — . . . H a y n a u n a k.

A szabadságharc letiprása után még 6 évig szolgálta kutya hűséggel — szárazon és vizen — Ausztriát ; a midőn, mint kapituláns káplár, egész büszkeséggel jött haza — m i h o z z á n k — a kenyeret fogyasztani.

Hogy 1859-ig miként és miből élt, biztosan nem tudjuk ; de közelebbi ismerősei gyanítják, hogy ő is, az akkor tájban nagy hirre vergődött spitzlik sorát szaporította.

1860-ban azonban, — az ördög érte könyörületből-e vagy mert szükség volt az e fajta lómó-kra, — a hely-

tartóshoz vétetett fel díjnoknak. Ettől kezdve nem történt az ország legfőbb hatósága körében, de még Pest Budában sem semmi : a mit ő melegeben — az illető helyeken — be ne sügött volna. Ily magaviselet persze csakhamar megtermé gyümölcsét, a mennyiben már 1865-ben hivatal-tisztté neveztetett ki. 1867-ben megalakult közös-ügyes dicső kormányunk pedig, — a szabadságharcnak tett fontos szolgálatai, s Ausztria iránti előzhetlen hűsége némi jutalmazásául, — egyik minister mellé kiadó hivatali aligazgatónak nevezték. Ennek öröme azután átváltoztatta nevét Hackl-ból — Fejszére.

A kik személyesen nem ismerik, képzeljenek magok elé egy jól megrozsdásodott és kitöredezett fejszét, s előt-ük áll megtestesülve Fejsze Márton.

Mert kellemetlenebb valamit keresni e rozsdá szí- nű s egy ócska fejszénél is durvább Fejsze Mártonnál, valóban dőreség lenne.

Bár Fejsze Márton aligazgató úr, kézzel fogható ostobasága daczára most is elég magas hivatalt piszkít be : hisszük, hogy igen sokan vannak, kiknek szerencsájuk volt non plus ultra durvaságát, s szellemdús ostobaságát megismerni, s tiszta szívéből kívánják : hogy mielőbb még magasabb helyre jusson.

E kívánsághoz mi is teljes készséggel járulunk.

Ha bünbánólag aunyi ellenségét semmisíti meg e hazának, a hány fiút már tönkre tett : úgy talán még meglesznek bocsátva bűnei.

De addig : damnatur.

Porszórók.

A z o k s z e m é b e , k i k n e k d u k á l .

A mitraljöz-ök szomorú sorsra kezdenek jutni a hon-vedelmi miniszteriumban.

Jövetelük ugyan kilátásba van téve, hanem azok a rendeletek, melyek e tárgyban ide-oda küldetnek, rettenetesen elrontották a szóró lövegeknek nevezett mitraljöz-ök renoméját.

Egyik rendeletben ugyanis kereken „T ú r ó-löve-geknek“ neveztetnek.

No ezt már Khun uram is megengedné hozzánk szállíttatni, annyival is inkább, minthogy ily lövegek használásánál a d a n d ó a l k a l o m m a l ö s z t ö v é r o s z t r á k - j a i , a leghevesebb golyózáport is felfalják.

Csak arra vagyok kíváncsi, ostobaságból esúszott-e be a rendeletbe ez a veszedelmes „t ú r ó l ö v e g“? vagy pedig előkészítésképen?

Andrássy alatt megtörténhetik, hogy szóró lövegek helyett csakugyan valami „t ú r ó g é p e k“-félét kapunk, — s ez uton akar bennünket — jóelőre hozzá szoktatni.

Hanem az a vármegye is törhetné ám fejét, a melyik-hez egy ilyen forma katoua elbocsátási miniszteri rendelet menesztetett :

Agg Péter N.-községi lakos f. é. február 5-én, — özvegyen maradt neje (veje helyett) 5-ik huszárezredbeli katona elbocsátása tárgyában beadott kérvényére értesítendő : hogy etc.

A mit Andrassy kedvel.

Beszélje itt-ott, német, cseh, morva, —
A szomszédom ezt beszélte, mondta;
„Hogy mivel Beust tökfilkó-otromba:
Andrassy ül helyette a . . . p o r b a.
S harsogják itt-ott: Beust isten kenddel!
Ez az, mit a mi Andrassynk kedvel.

Ma lesz a miniszterelnök bálja!
Ja! az ő t á r e z á j a birja, állja.
A jött-eket: galant inas várja;
S ha elmentek: b o l d o g j ö v ő álma.
Foglalkozzanak Bécsben is ezzel,
Ez az, mit a mi Andrassynk kedvel.

Ha az országházban tart beszédet
Arról, hogy reményünk semmivé lett;
Hogy azt, mit Ausztria elvégzett,
Meg nem változtatja semmi végzet,
S ha hízog erre P u l s z k y éljennel:
Ez az, mit a mi Andrassynk kedvel.

Ha Orszenny Jankó tagadja zsoldját;
S Forgách ügyesen takarja foltját;
Gö:geit büne alól feloldják;
És a magyart sárral bepiszkolják;
Ha szolgálász hazám Bécsnek ingeddel:
Ez az, mit a mi Andrassynk kedvel.

A hol Hunyady vérpada állott;
S nem rég leráztuk a gyűlölt jármot;
Ha azon helyen idegen szobor
Henzi emlékszobra áll és — honol:
Oly boldog és meglegedett ő, —
Andrassy? Deák? m i n d a k e t t ő.

J a n i t o r.

Levelezési lap.

Tisza Kálmán urnak az országházba.

Miután — fájdalom — nem találkozott olyan kertület, mely engem a képviselő házba beküldött volna, így önt sem ott — s mivel a Kisfaludi társaság eszem iszomjában sem volt jelen, sem itt lenem nyelvelhettem, lenyelvelem önt a hozzám leginkább illő Pesti Naplóban.

S n a s z K a r i
tanfelügyelő.

Nyilttér.

Földbirtok eladás.

Közép-Szolnok megyében, a Margitáról Tasnádra vezető útban eső **Usztató** község határán
200 köblös szántó és kaszáló s 400 köblös fiatal erdőből

álló birtok, örök áron vagy haszonbérbe adandó.

Bővebben értekezhetni Nagyvárad-Olasziban a ref. énekvezető, **Juhász Lajos** úrnál 283. sz. a.

Hass, alkoss, gyarapíts, a haza fényre derül.

A „**Népszava**“ határozott szabadelvű politikai és társadalmi hetilap 1871-ben, IV-ik évfolyamába lépett.

A „**NÉPSZAVA**“ a nép atyjának

Kossuth Lajosnak

magasztos nézeteit s politikai elvhűségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek legbuzgóbb apostola; hű őre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tolmácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; úttörője a közművelődésnek; előmozdítója a népjólétnek; rendithetlen harczosa kedves hazánk függetlenségének.

Előfizetési ára:

Évnegyedre **1 frt 50 kr.**

Félévre **3 frt — kr.**

Kiadóhivatal: Pest, városháztér 6. szám alatt.

Gyűjtőknek minden öt előfizető után tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

Felelős szerkesztő:

Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Mészáros-Hevessy-Antónia

Mészáros Károly.

„**LUDAS MATYI**“-ra

még mindig lehet prenumerálni.

Évnegyedre 1 frt 50 kr., félévre 3 frt.

Olvasóinkkal tudatjuk, hogy a közelebbi számunk mellett szétküldött és aláírt kérvényeket, egyenesen szerkesztőségünkhöz is beküldhetik, mi aztán a képviselőknek majd át adjuk.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

Pesten, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-uteza 7. szám.